

Brestim 1/2 1900.

Kjære Grieg.

Jeg vil gjerne medvirke ved den
omskrevne Nadbrøkkkoncert. Men —
Klaarer lang er nok snau, — og jeg vilde
derfor gjerne synge nok-meu. Og hans
Pauanner er der jo flere, som passer
mig end merket, f. ex: Solveig, som de
håie Tjende, — Jeg har sagt, — Jacobins-
våg o. s. v. Jeg har saa faa Antydninger
— til at bringe dette utaknemlige Publikum
— til at erindre, at jeg trods Alt endnu
eksisterer, at jeg, naar jeg trods frem,
maa gjøre dette angestende med min rigt
Gjertroyk. Du er vel saa venlig snarere at
sende mig nogle Ord herom.

Jeg uaa takke Dig saalveget for

Din store Opvandskumhed at sende mig
Dine Harsange. De er prægtige. Jeg
skulle forlangt have skrevet hi Dig i
denne Anledning, og jeg kan ogsaa flere
Gange paadegyndt hvid hi Dig; men mit
Sind kan ikke altid været i den ønskelige
Tilstand, og jeg kan altid haavret hvad
jeg kan skrevet. Besynderligt nok,
kan disse Sange aldrig været amon-
cerede her; og det synes jeg dog, at
Michæl Hansen kunde spidse.

Her er det ud det gamle. Entwen
vigger og vader i sit Levit.

Hertelig et Hilsen fra os Begge
hi Gæst Begge.

— Din hengivne
Thorvald Lammes.